

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hvmanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthvmæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 5. Vtrum homo per sua naturalia possit acquirere beatitudinem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

moris vacuitas: ergo securitas, quæ nihil est aliud, quàm timoris vacuitas.

Antecedens probatur; Nam qui magnum ali- quod bonum obtinet, si metuit hoc amittere, quò plùs amat, hoc maiore anxietate afficitur ex timore amittendi: Atqui beati summè amant visionem & fruitionem Dei: ergo maximà molestià afficientur timore eius amittendi; cum quâ molestià beatitudo quæ omnem molestiam excludere potest, consistere nequit.

Secundò, Id quod summè affligit damnatos, & maximè efficit miseros, est æternitas supplicij, quatenus vident se numquam posse euadere: ergo id quod maximè gaudio afficit beatos, est æternitas præmij, quatenus vident se numquam tantum bonum posse amittere; qua in re sita est illorum securitas. Ergo securitas omnino necessaria est ad beatitudinem.

Ad Primam Rationem, Respondeo: Etsi visio vnus diei sit eiusdem naturæ atque visio perpetua; tamen in infinitum differunt secundum æstimationem moralem; ac proinde in ordine ad voluntatè, vt sunt bona appetibilia. Itaque visio vnus diei non potest hominem absolutè facere beatum, ne ad vnum quidem diem.

Dices, quid si ille ignoret visionem fore tam breuem, eritne beatus?

Respondeo, ille vel simul putabit fore æternam: sicque decipietur in re maxima; & gaudium ipsius præcipuum fundatum erit in falsa opinione: quare ille non erit beatus. Vel nihil in alterutram partè cogitabit (quod tamen fieri nequit nisi diuinitus impediatur): & sic quoque; nõ erit propriè beatus vel ad vnum diem; quia non apprehendetur æternitas boni, quæ præcipuum gaudium affert. Deinde, visio illa secundum se non est talis vt possit omnem mærorem excludere si eius conditio cognoscatur.

Ad Secundam Rationem, Nego Consequentiam. Etsi enim ratio beatitudinis non postulet vt actum omnem mærorem excludat: tamen postulat vt ex se sit sufficiens excludere omnem mærorem, adeo vt re ipsa id præstitura sit, nisi diuinitus impediatur. Est enim tantum bonum, vt carentia aliorum bonorum nihili æstimetur, modò ipsa retineatur. Visio verò Dei quæ solum ad tempus est duratura, vel quam is qui videt, timet amittere; non est sufficiens vt excludat omnem mærorem: quia non potest excludere mærorem qui ex amissione ipsius impendente concipitur: tantum enim malum æstimatur amissio rei, quantum bonum putatur eius possessio. Quare cum possessionem Dei æstimet summum bonum, eius amissionem censet summum malum; ac proinde necessariò est anxius & mœstus.

Ad Tertiam, Nego Consequentiam; Quia securitas nõ est aliquis actus distinctus à visione & fruitione: sed ex parte subiecti solum est vacuitas timoris ex certâ notitiâ beatitudinis nõ amittendæ proueniens, quæ notitia habetur per visionem, estque solum conditio requisita. Ex parte autem beatitudinis, nihil ponit nisi durationem æternam, quam visio & fruitio naturâ suâ postulant, cum hæc duratio non distinguatur ab illorum actuum existentia nisi ratione.

ARTICVLVS V.

Vtrum homo per sua naturalia possit acquirere beatitudinem?

Conclusio est, Imperfectam beatitudinem, qualis est huius vitæ, hominem posse acquirere; non autem perfectam.

Nota. Si loquamur de statu naturæ lapsæ, hominem nullam omnino beatitudinem per solas naturæ vires posse comparare, neque perfectam, neque imperfectam. Ratio est; Quia neque à peccatis quæ naturam rationalem dehonstant, neque ab alijs miserijs innumeris seipsum immunem præstare potest. Cognitio quoque quam de Deo rebusque diuinis potest consequi, est imperfectissima, vitæ obscura, & maxima ex parte ambigua.

Si verò loquamur de statu nudæ naturæ in qua Deus hominem condere potuisset, probabile est potuisse eum in hoc statu per vires naturæ aliquam imperfectam beatitudinem consequi. Nam omnino credibile est in eo statu futurum fuisse aliquod præminum bonorum operum, & aliquam Dei prouidentiam circa hominem, quâ sic gubernatus fuisset, vt posset hoc præmium mereri & consequi.

Aduerte tamen, illum neque hac imperfecta beatitudine fruturum fuisse, nisi Deus aliqua supra naturæ conditionem circa ipsum operaretur. Ratio est, quia cum hæc beatitudo sit vltima in eo statu, requirit æternitatem & vacuitatem miseriarum huius vitæ: quorum neutrum poterat homo cõsequi sine supernaturali Dei operatione. Nam naturali necessitate debebat mori; mortuus autem non poterat resurgere, neque post resurrectionem in æternum viuere absque supernaturali Dei operatione & protectione.

Si dicas, non fore Resurrectionem in eo statu, ac proinde non fore opus supernaturali operatione Dei ad hanc beatitudinem.

Respondeo, hoc parum viseri credibile; Nam anima naturaliter postulat & desiderat vniri corpori, neque potest absq; hac vnione habere suum naturalem modum cognoscendi qui est per co-operationem sensuum & phantasie. Atqui sine naturali modo cognoscendi non potest habere beatitudinem naturalem. Adde, illo modo non hominem, sed animam dumtaxat fore beandam.

ARTICVLVS VI.

Vide D. Thomam.

ARTICVLVS VII.

Pertinet ad materiam de gratia.

ARTICVLVS VIII.

Patet ex Dictis 1. p. q. 12.

QVÆ-

9
solvuntur
argumenta.

Visio beati-
fica vnus
dies, non
beatificat
absolutè.

Nec est suf-
ficiens ex-
cludere om-
nem mæ-
rorem.

Nullam pa-
res in sta-
tu natura
lapsæ.

Potest im-
perfectam
in statu
natura
nudæ.